

ממדף הספרים

"הרוצה להיות חייל מצליח – חייב לדעת היסטוריה"

על הספר **The Patton
Mind: The Professional
Development of an
Extraordinary Leader**
מאת **רוג'ר ניי**

"הרוצה להיות חייל מצליח – חייב לדעת היסטוריה", כתב בתקופת ההמתנה לפלישה לצרפת, לפני חמישים שנה, לוטננט ג'נרל ג'ורג' פטון לבנו, שהיה צוער באקדמיה של צבא ארצות-הברית בווסט פוינט. הגנרל ידע, כי ניצחונותיו בצפון אפריקה ובסיציליה היו גמול על הזמן הממושך, שהקדיש ללימוד המקצוע הצבאי.¹ בספר הזה תיאר רוג'ר ניי (Nye) כיצד פיתח פטון את כישורי המלחמה הגאוניים שלו, וכיצד ניצל את גאוניותו בקרב.² במוקד מיומנותו של פטון בכל הנוגע למקצוע הצבאי ניצבה תכנית מקיפה ללימוד עצמי בתחום המקצועי. מיג'ר ג'נרל (בדימוס) ג'ורג' פטון הרביעי, בנו, הביע את אמונתו בעצת אביו מלפני חמישים שנה, וכתב בהקדמה לספר:

הקידום לדרגות בכירות
במקצוענו המכובד תובע ריכוז
ולימוד בלתי-פוסקים ואת
הזמן הדרוש לכך.

פטון האב שוכנע כבר מגיל צעיר, שצפוי לו עתיד של מפקד קרבי גדול, ופתח במסע צלב שאפתני להשיג את המטרה. משפחתו התומכת, על מסורתה הצבאית, העניקה לו את היסודות ואת התמיכה במאמציו. אבל הלימוד המקצועי הקנה לו בסופו של דבר את הכלים האינטלקטואליים, הדרושים להתמודדות עם האתגרים הרבים, שייקל בהם.³

בשנת 1906, בהיותו צוער בן עשרים באקדמיה בווסט פוינט, החל פטון לתכנן את לימודיו המקצועיים, לארגנם, ולרשום את תכניותיו. בפנקסו רשם עשרים "ספרים בנושאי צבא, שאני חייב לקרוא". בעשרים השנים שחלפו מאז הוא קרא את עשרים הספרים הללו, ורבים אחרים.⁴ ניי חלק שבחים לאנשים, שארגנו את הכוחות המזוינים האמריקניים, והובילום למלחמת העולם השנייה, וציין: "מקבץ כזה של מפקדי צבא אמריקניים הזדמן לארצות-הברית רק פעם אחת קודם לכן

קולונל סטיב דיטריך*

* היסטוריון במרכז להיסטוריה צבאית של צבא ארצות-הברית בוואשינגטון. עובד ממאמר בגיליון אוגוסט 1993 של כתב-העת האמריקני Military Review.

בהיסטוריה, בשנים האחרונות של מלחמת האזרחים... "ניי תהה כיצד יכלה אומה, שהתנאים, ששררו בה בין שתי מלחמות העולם, דיכאו כל הצטיינות צבאית, להוציא מקרבה קבוצת מפקדים, כמו ג'ורג' מרשל, כמו דוויט אייזנהאואר, כמו דאגלס מקארטור, כמו עומר ברדלי, כמו ג'ורג' פטון, כמו ג'ו קולינס, כמו "האפ" ארנולד וכמו ברהון סומרוול.⁵ ניי שלל כמה תיאוריות מקובלות, ומסקנתו: "המפקדים, שהגיעו לגדולה, לא עשו זאת דרך בתי הספר, אלא בעקבות לימוד שקדני ביותר של מקצועם, במשך כל חייהם".⁶

לפי ניי, פטון "השאיר מאחוריו רישום מושלם של לימודים צבאיים מקיפים, יותר מכל גנרל אחר במלחמת העולם השנייה, ובעצם יותר מכל גנרל אחר בהיסטוריה של אמריקה".⁷ רוב הספרים שקרא היו רכוש; הוא נהג לרשום את שמו ואת התאריך על כל ספר – כשקנה אותו, או כשסיים לקוראו – ובדרך כלל רשם הערות מקיפות בשולי הדפים, על הדפים החלקים ובסוף הפרקים – על כל דף בספר.

הוא נהג להעתיק לכרטיסיות ציטטות ונקודות חשובות מספרים רבים. מספרו של ארדן דרפיק, *Battle Studies: Ancient and Modern Battle*, למשל, הוציא 138 הערות, ורשמן על 26 כרטיסים. פטון השתמש בהערות השוליים ובכרטיסיות בהתכתבות הענפה שניהל, צבאית ופרטית גם יחד, ובספרו *War As I Knew It*.⁸ למעשה, תיעד את חומר קריאתו ביסודיות ובדקדקנות כה רבות, עד שדומה שהיתה לו כוונה ברורה להשאיר חומר להיסטוריונים.⁹

ניי הקדיש שש שנים לכתיבת הספר. הוא קטלג את אוסף פטון, עבר ביסודיות על כל ספר, רשם כל הערה של פטון, והשווה את מה שפטון קרא למה שכתב ועשה.

כתוצאה מעבודה זו יש ביכולתו

להסביר כיצד רכש פטון ספרייה צבאית ואת השימוש היום-יומי כמעט, שעשה בה ללימוד מקצועו, וכיצד ניצל את שיטת ההערות בשולי הספרים ואת הכרטיסיות לפיתוח חשיבתו על טקטיקה, על אסטרטגיה, על מנהיגות ועל ארגון צבאי.¹⁰

ניי רכש לו כישורים ייחודיים לשימוש בחומר הזה ולפירושו. בימי מלחמת העולם השנייה הוא למד בווסט פוינט בפלוגה אחת עם בנו של פטון. בין השניים צמחה ידידות עמוקה וממושכת, ואחרי שסיימו את האקדמיה, בשנת 1946, המשיכו לדון באישיותו של הגנרל ובמעלליו במשך כל הקריירה הצבאית שלהם.

ניי לחם בקוריאה כקצין שריון ושירת ביחידות שריון באירופה. במשך 17 שנה היה מדריך בווסט פוינט, קיבל תואר דוקטור מאוניברסיטת קולומביה בניר-יורק, ופרש בשנת 1975 כפרופסור וכסגן ראש המחלקה להיסטוריה באקדמיה. מאז מילא תפקידים שונים במחקרי מדיניות בקשר להשכלת קצינים ולהדרכתם, המשיך לחנוך צוערים, ולייעץ לקצונה הבכירה בקשר לפיתוח מקצועי. ניי עסק בניתוח תופעת המנהיגות, ובספרו הראשון המליץ על קריאה בתחום המקצועי.¹¹

מן הראוי, שהדוגמה, שהציב פטון, תעניק לאנשי צבא השראה להקדיש זמן, במסגרת לוח-הזמנים המייגע שלהם, ללימוד מקצועם. לפני שסיים את וסט פוינט, בשנת 1909, כתב הצוער פטון:

אני מקווה, שאחרי שאצא מכאן אמצא הרבה מה לעשות, מפני שקצינים רבים דוכשים להם הרגל מגונה להיות תמיד עסוקים, ולא לעשות שום דבר... אני הולך לנסות... לקרוא על מלחמה כמה שעות בכל יום, ומקווה, שיהיה

לי זמן לקרוא גם דברים אחרים...¹²

כעבור עשר שנים, כגיבור עטור אותות הצטיינות ממלחמת העולם הראשונה, דחק פטון בקציניו "לקרוא היסטוריה צבאית וספרים על טקטיקה" חצי שעה בכל יום – שלוש שעות וחצי בשבוע. היקף כזה של קריאה עלול, אמנם, לגרוע מן הזמן שיקדישו למשחק בייסבול, אבל פטון הדגיש, כי זה תנאי מוקדם לפיקוד תכליתי.¹³ פטון השקיע בלימודיו מרץ בלתי-נדלה, עד כדי כך שרופא אחד טען, כי הדלקת בעיניו נובעת מהרגלו לקרוא עד השעות המאוחרות של הלילה.¹⁴ בילויים בחיק המשפחה כללו ביקורים בשדות הקרב של מלחמת האזרחים, שם הדריך את אשתו ואת ילדיו למלא תפקידים של דמויות שונות בשדה הקרב. אחרי שעות העבודה היה נוהג לעיין בבעיות טקטיות ובהיסטוריה צבאית, לדון בספרים, להתווכח על נושאים צבאיים, להתכתב, ולהחליף רשימות מקצועיות וספרים עם עמיתים ועם ידידים בעלי השפעה. פטון נהג לעשות זאת עם אנשים חשובים, כמו הנרי סטימסון (שהיה פעמיים שר מלחמה בארצות-הברית), עם גנרל ג'ון פרשינג, עם גנרל פוקס קונר ועם קצינים צעירים ומבטיחים. הוא שלח את רשימותיו בקשר למכללה לפיקוד-ולמטה של צבא ארצות-הברית לאייזנהאואר (ולאחרים), ולאחר מכן התפאר, כי רשימותיו אפשרו לאייזנהאואר לסיים את מחזורו במכללה בפורט לונוורת כחניך מצטיין.¹⁵

פטון נהג לקרוא ולכתוב בשלל נושאים שונים ומגוונים – רומנים, ספרות על דתות שונות בעולם, שירה, סוציולוגיה, ממשל, מדיניות, פסיכולוגיה וימאות. הוא למד את המלחמות בכל הדרגים – טקטיקה של יחידות קטנות, אמנות מערכתית ואסטרטגיה של קואליציות; בחן

שאפשרה לנצח בקרב במעט אבדות
לכוחותינו...²²

כמחצית המאה אחרי ניצחונותיו המדהימים
עמדו יורשיו של פטון בצבא האמריקני
לשחזר את מהלכי ארמיה 3, שהיתה אהובה
עליו, נגד כוחותיו של צדאם חוסיין, והעלו
בכך תרומה שאיך-בלתה לגאונותו הצבאית.
מתכנני מלחמת המפרץ תלו במפקדה שלט
גדול, שיעניק השראה, וישמש תזכורת לדגם
תכניתם נגד הצבא העיראקי:

"תפוס אותו באף, ותן לו בעיטה
בתחת" – גנרל ג'ורג' ס' פטון²³

הניצחון המדהים במלחמת המפרץ שיקף
את הבנת העקרונות, שהביאו לניצחונות
של פטון בשדה הקרב ואת ביצועם התקיף.
הספר הזה של ניי הוא ציון דרך, אף כי
טרם נכתבה הביוגרפיה המסכמת של פטון.²⁴
לעתים קרובות אין מבינים אותו כהלכה,
והיבטים שונים של אופיו, של חייו ושל
הקריירה שלו, החיוניים להבנת האיש, טרם
נבחנו. הספר של ניי אינו מתיימר להיות
ביוגרפיה; הוא משרטט את התפתחות
הכשרון הגאוני הצבאי של אדם אחד.
המתודולוגיה של ניי יוצאת דופן, והוא
יוצר זיקה נועזת בין ההתפתחות
האינטלקטואלית של גיבורו לבין הצלחותיו
המקצועיות, והתעלם מכמה היבטים של
פטון, שלא היו משמעותיים להתפתחות
כשרונו הצבאי, כמו דעותיו הקדומות וכמו
פרשת סטירת הלחי.

מרטין בלומנסון, חוקרו של פטון, טען
בספרו, *Patton: The Man Behind the Legend, 1885-1945*,
(1985), כי פטון סבל
מדיסלקסיה (הפרעת קריאה).²⁵ מחלה זו
והשלכותיה תופסים מקום מרכזי בהבנת
התפתחותו של "המוח של פטון".²⁶ פטון
מעולם לא ידע, כי הוא סובל מהמחלה.
כיוון שנאלץ לעמול קשה יותר מהאחרים
כדי להשלים את לימודיו, לעתים קרובות

ניי ניתח ביסודיות את יראת הכבוד,
שרחש פטון לנפש הצבאית הגרמנית, ואת
הלימוד המעמיק שהקדיש לה, והצביע כיצד
ניצל פטון את בוגנותו המיוחדת ואת הידע
שלו במלחמות קודמות באירופה, כדי
להביס את אויביו הגרמניים במלחמת
העולם השנייה. מחקריו אפשרו לפטון
אפילו לחזות מראש את מתקפת-הפתע
הגרמנית בארדנים בדצמבר 1944,
ולהתכונן להדיפתה.²¹

ניי עקב במיומנות אחר התפתחותו של
פטון כאמן מלחמת התנועה של השריון.
עמדה בפניו משימה קשה, מפני שבין שתי
מלחמות העולם שירת בחילו המסורתי –
חיל הפרשים – ואם היה מטיף למיכון
היה צפוי ל"פעולות גמול" בתחום
המקצועי. הניתוח, שערך פטון לניסיון
שרכש עם טנקים במלחמת העולם
הראשונה, ועיונו המתמיד בתורותיהם של
תיאורטיקנים בלוחמת שריון, כמו ב"ה לידל
הארט, כמו גפ"צ פולר הבריטיים וכמו היינץ
גודריאן, אפשרו לו לרדת לעומקה של
"מלחמת-הבזק" הגרמנית, ולגבש לעצמו
את שיטותיו המצליחות נגדה.

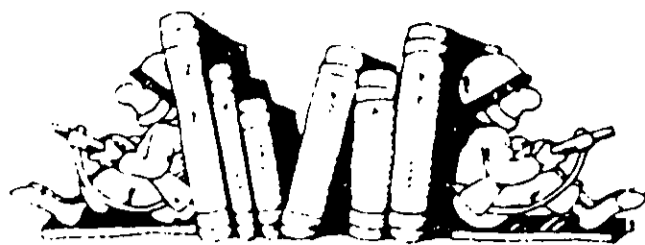
ארבעים שנות הלימודים המקצועיים
של פטון הגיעו לשיאן בשלושה-עשר חודשי
פיקודו הקרבי במלחמת העולם השנייה.
עד מותו, בדצמבר 1945, "הצליח להגשים
את חלום הילדות שלו, ולהיהפך לגיבור
מלחמה מפורסם", כתב ניי, וסיכם:

שורשי גאונותו נטועים בספרייתו
ובלמידה תוך כדי ביצוע תפקידיו,
ולאו דווקא בהכשרתו בבתי-הספר
הצבאיים... גאונותו הצבאית מעוגנת
ברשימות הקריאה, בכרטיסיותיו
ובכתיבתו הענפה... "המוח של פטון",
שצמח מתוך כור המצרף של הלימוד
האישי, הצליח לעצב צורה של לוחמה
מהירה והרסנית כלפי האויב עד

את כל התקופות, מימי קדם ועד לוחמת
העתיד; למד צרפתית וגרמנית, ואסף ספרי
צבא נדירים ועתיקים. פטון כתב מסה
בהיקף של ספר על המערכות ההיסטוריות
של גליפולי במלחמת העולם הראשונה;
מאמרים בכתבי-עת צבאיים על כלי-נשק,
על טקטיקה ועל עתיד המלחמה,
המסתמכים על דוגמאות היסטוריות;
מכתבי אהבה; יומנים; סיפורים בדיוניים
לעיתונים ולכתבי-עת; ושירה.¹⁶

פטון קרא וכתב בזמן תרגילים בשטח,
בסיוור קרבות ובסיוור מפקדים, בתפקידי
מטה, בחופשות, ואפילו בירח-הדבש שלו.
לעתים קרובות קרא ספרים, שיסייעו
לעבודתו. בשנת 1921 פיקד על גדוד, והכין
סדרת תרגילים עבור קציניו. לקראת
התרגילים הסתייע בשלושה ספרים על
היסעים טקטיים.¹⁷ בשנת 1943, כשעמד
בראש הכוחות האמריקניים בפלישה
לסיציליה, הסתייע פטון בתולדות כיבוש
קודם של האי. בשנת 1937 שימש כקצין
מודיעין, והכין תרגיל הגנה על הוואי; לצורך
כך חזר ולמד את החומר הרב, שלמד בזמנו
על מבצעי נחיתה ועל היפנים. בזמן התרגיל
שיחק את תפקיד המפקד היפני של כוח
הפלישה, ובחר את פרל הרבור כיעד. הוא
אפילו שיגר למפקדתו התרעה, שצילום
שלה נמצא בספר של ניי, מפני התקפה
יפנית על פרל הרבור.¹⁸ ייתכן, שהידע שלו
במבצעי נחיתה הביא להחלטה למנותו
למפקד כוחות צבא היבשה, שנחתו בצפון
אפריקה ובסיציליה.¹⁹

פטון הרבה ללמוד את אויביה
הפוטנציאליים של ארצות-הברית, ורכש
ידע רב. הוא בחן בקפדנות מדינות וצבאות
זרים, והתרכז בגרמניה. הוא עקב אחר
סופרים גרמניים בעלי השפעה בתחומי
הצבא ובמדיניות, כולל מיינ קאמפף של
אדולף היטלר.²⁰

חש את עצמו נחות, והביע את תסכולו במכתביו. ייתכן, כי בגלל הדיסלקסיה השקיע פטון מאמצים כה רבים בלימודיו, ואולי היא מסבירה את רשימותיו ואת הערותיו בספריו ובכרטיסיות הרבות. למזלו, הליקוי הזה התאזן, חלקו לפחות, בזיכרון מופלא שפיתח, ופיצה על המגבלה.²⁷ פטון הפגין גם תסמינים דיסלקטיים אחרים: שינויים מהירים במצב-הרוח, הישגיות-יתר, תעוזה אתלטית, דיבור בוטה וגס ויהירות.²⁸ ניי ציין, "יש אנשים, הסובלים מדיסלקסיה, ומפיקים ממנה יתרונות מסוימים, כמו, למשל, דרך בלתירגילה להבנת בעיות ולגיבוש פתרונות."²⁹ ייתכן אפוא שהדיסלקסיה של פטון מסבירה את דרכו הנמרצת והמקורית במקצועו ובהתמחותו בו. ניי הזכיר את הפגם הזה רק בקיצור, כיוון שלא רצה להסיח את דעת הקורא בניסיון להוכיח את טענתו, ולהסבירה לפרטיה.³⁰

הספר כולל כמה צילומים של עמודים שונים בספרים של פטון, המראים את רישומיו ואת הערותיו; צילומים של כמה רשימות אחרות של פטון, בכתב-יד ובדפוס, כמו כרטיסיות, כמו מסמכים וכמו שירים. הרשימות הללו, בצורתן המקורית, מקימות את פטון לתחייה בעיני הקורא, וכמותן גם

שבעים תמונות, שנבחרו בקפדנות ומחציתן רואות אור בראשונה. בחלקן אפשר לראות את הצוער פטון קורא ספרים בשעת אימוני קיץ.

ראוי, כי קציני צבא יקראו את הספר הזה של ניי בשלב מוקדם בקריירה שלהם. יש להניח, כי רוב הקוראים ישאבו ממנו השראה ללימוד מקצועם. ודאי יהיו גם מי שישאלו: "עכשיו אני יודע מה פטון קרא; מה אני צריך לקרוא?" את התשובה הטובה ביותר לשאלה זו, ששאלו תלמידיו הרבים בצבא, נתן ניי בספרו הקודם: אחרי שקבע, כי הכשרה צבאית חייבת להתחיל בשלב מוקדם, כתב ניי:

יהיה זה טיפשי, שמפקד, השואף להצטיין, ימתין עד גיל ארבעים, כדי להתחיל בחשיבה על אמנות תיאורטית ומורכבת כל כך.³¹

גם ניי הבין, שלא כל קצין יהיה "פטון", ואף אינו צריך לשאוף להיות כזה. הוא כתב את הפרק הראשון בספרו, כדי לסייע לקוראיו לגבש את דימוים הצבאי העצמי, ולהתאים לעצמם תכנית לימודים אישית. בסיום כל אחד משמונת פרקי הספר הוא הביא המלצות לקריאה – ספרי היסטוריה, רומנים, מחזות, מדריכי שדה, פרסומים ממשלתיים, ספרי לימוד וספרי עזר. הוא

הערות

1. מצוטט מהספר, ע' 147.
2. Nye, "Whence Patton's Military Genius," *Parameters* (Winter 1991-92), pp. 60-73. ספרו הראשון של ניי, *The Challenge of Command: Reading for Military Excellence* (Wayne, NJ: Avery, 1986) נדון גם הוא במאמר זה.

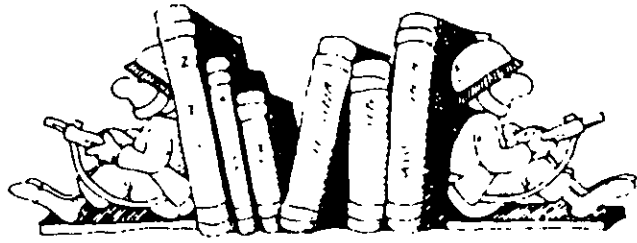
3. Steve E. Dietrich, "The Professional Reading of General George S. Patton, Jr.," *The Journal of Military History* 53 (October, 1989), pp. 387-418. גרסה של מאמר זה הוצגה כמסמך בכנס השנתי של המכון הצבאי האמריקני שהתקיים בלקסינגטון, וירג'יניה, ב-14-15 באפריל 1989. משתתפי

מנה כמה "ספרים ראשונים לקצינים, המתכוונים לקרוא", כמו פטון. ניי מדגיש ביוגרפיות וזיכרונות של אנשי צבא, וכלל ברשימותיו רבים מהספרים, שקרא פטון, כגון: *Battle Studies* של ארדן דר-פיק, *חוכמת המלחמה של סון טסו*, *Lee's Lieutenants* של דאגלס פרימן. ניי השמיט כמה עבודות מעולות קצרות יותר, כמו מאמרים בכתבי-עת, מפני שלא כל הקוראים יוכלו להשיג עותקים מהן.³²

ערכם האמיתי של זרעי המצוינות המקצועית, שזרע ניי בשלהי המאה העשרים, יימדד לפי ההצלחות של מפקדי הצבא בעתיד. חיילים, הרוצים להימנות עם חבורת המצטיינים, יקראו עתה את ספריו של ניי, וינהגו לפי דוגמת הלימוד העצמי של פטון בכל הקריירה שלהם.

כיוון שהצבא האמריקני נעשה כוח קטן ומקצועי יותר, שאין בו כמעט אלמונים, יהיה על הקצינים, הרוצים להשפיע את ההשפעה הרבה ביותר, לשתף את עמיתיהם בלימודיהם, ולעודד את ההתפתחות המקצועית של פקודיהם המבטיחים, ולסייע לה. פטונים, ברדלים, אייזנהאוארים, מרשלים ומקארטורים של העתיד יצמחו מקרב האנשים האלה.

4. הפנל היו ניי, מרטין בלומנזון, ד"ר אלכסנדר קוקון ומייג'ר צ'רלס קירקפטרק. ניי, *The Patton Mind*, עמ' 14-15; דיטריך, ע' 391.
5. ניי, שם, עמ' ix-x.
6. שם, ע' x. ראו גם: קירקפטרק, "Filling the Gaps: Reevaluating Officer Professional Education in the

במורכבויותיה של הדיסלקסיה, הוא ספרו של Harold N. Levinson, **Smart But Feelling Dumb** (New York: Warner Books), 1984. דיסלקסיה היא הפרעה מורכבת וכוללת הרבה יותר מן ההרגל הידוע של היפוך אותיות (בכתיבתו של פטון אין כל רמז שהתסמין הזה ניכר אצלו). בספרו של לוינסון (עמ' 164), ובספרים אחרים על דיסלקסיה שפורסמו במחצית שנות השמונים, הוזכר פטון כמי שסבל מדיסלקסיה.

27. לדיון בזיכרונות של פטון, ראה ניי, שם, עמ' 4, 6, 8 ו-10. ניי סבור שהזיכרון של פטון היה גנטי ולא בהכרח תוצאה של תרגילים בזיכרון: גם לאבותיו ולבתו היה זיכרון יוצא מגדר הרגיל (ע' 7).
28. ניי סבור כי ספרו של גוסטב לה־בון, **The Crowd: A Study of the Popular Mind** (London: T. Fisher Unwin, 1914) שקרא פטון ב-1915, השפיע על לבושו הראוותני ועל נאומיו המליציים.
29. ניי, שם, ע' 4. דיסלקטים אינם "מתאוששים" מההפרעה שלהם; הם סובלים ממנה תמיד, אם כי התסמינים והתגובות שלהם עשויים להשתנות.
30. ניי, שם, עמ' 4, 13 ו-14. מכתב של ניי לדיטריך, 23 ביוני 1993; שיחת טלפון בין ניי לדיטריך, 25 ביוני 1993.
31. ניי, **The Challenge of Command**, ע' 140.
32. שיחת טלפון בין ניי לדיטריך, 25 ביוני 1993.

Leavenworth: Dwight D. Eisenhower and the Command and General Staff School (Fort Leavenworth, KS: US Army Command and General Staff College, 1990), pp. 46-47. עם זאת, ניי מצא עותק מרשימותיו של פטון בביתהספר לפיקוד ולמטה, שעליהן רשם פטון: "כל מי שהשתמש ברשימות הללו סיים... בקבוצת המצטיינים או בקבוצת הטובים ביותר".

16. לשירתו של פטון, ראה: Carmine A. Prioli, **Lies of Fire: The Poems of General George S. Patton, Jr.** (Lewiston, NY: The Edwin Mellen Press, 1991).
17. ניי, שם, עמ' 53-54.
18. שם, עמ' 102-108.
19. שם, עמ' 104 ו-108.
20. שם, עמ' 30 ו-186.
21. דיטריך, "Patton Before the Bulge: In A Position to Meet Whatever Happens" (לא פורסם, נובמבר 1988).
22. ניי, שם, עמ' 2-161.
23. שם, ע' 161.
24. קרלו ד'אסטה עורך מחקר, וכותב את הביוגרפיה של פטון שתהיה כנראה המסכמת והמקיפה ביותר: **A Genius for War: The Life of General George S. Patton, Jr.** שתראה אור ב-1995, כנראה בלומנזון, שם, עמ' 16-54, במקומות שונים.
25. ריאיון של המחבר עם בלומנזון בווישינגטון, 15 בנובמבר 1988. בתחילת שנות השבעים פנו כמה אנשים אל בלומנזון וסיפרו לו כי תוך כדי קריאת הספר התפלאו לגלות שפטון סבל מדיסלקסיה. בלומנזון לא ידע אז שפטון היה דיסלקטי, אבל קוראיו הבחינו בתסמינים רבים של המחלה. אחרי בדיקה נוספת הגיע בלומנזון למסקנה שפטון היה באמת דיסלקטי. ההפרעה של פטון הוזכרה בכמה ספרים על דיסלקסיה שפורסמו זמן קצר לפני פרסום ספרו של בלומנזון, **Patton: The Man Behind the Legend**.
26. ספר מעולה להדיוטות העוסק

Inter-War Army, 1920-1940" – מסמך שהוגש בכנס הנזכר בהערה 3. קירקפטרק הגיע למסקנות דומות. הוא ציין כי הלימודים בביתהספר לפיקוד ולמטה מתקיימים בשלב מתקדם מאוד בקריירה של הקצין, עד שאם לא היתה לו קודם לכן תכנית טובה ללימוד עצמי, כבר מאוחר מדי להדביק את הפיגור.

7. ניי, שם, ע' x.
8. George S. Patton, Jr., **War As I Knew It** (Boston: Houghton Mifflin Co., 1947). חלק ניכר מדבריו של פטון הובאו, במלואם או בחלקם, בספרו של מרטין בלומנזון, **The Patton Papers, Vol. I: 1885-1940, and Vol. II: 1940-1945** (Boston: Houghton Mifflin Co., 1972 and 1974).
9. דיטריך, ע' 390.
10. ניי, שם, ע' x; ניי, "The Patton Library Comes to West Point", **Assembly 46** (February 1988), pp. 18-19.
11. ביוגרפיה של ניי בהיקף של פרק שלם, כלולה בספרו של איוון פרשקר, **Duty, Honor, Vietnam: Twelve Men of West Point** (New York: Arbor House/William Morrow, 1988), pp. 329-55. מכתב מניי לדיטריך, 23 ביוני 1993.
12. ניי, שם, ע' 18.
13. בלומנזון, שם, כרך I, עמ' 24-722; דיטריך, ע' 398.
14. בלומנזון, שם, כרך I, ע' 870.
15. ניי, שם, ע' 61. קיימים חילוקי־דעות מסוימים בקשר לדעתו של פטון על הערך של רשימותיו. במכתב לאייזנהאואר כתב פטון: "נאה מאוד מצדך שאתה חושב שהרשימות שלי עזרו לך לסיים, אם כי אני חושב, שהיית מצליח היטב גם בלעדיהן" (בלומנזון, שם, כרך I, ע' 801).
- בספרו **Patton: The Man Behind the Legend**, כתב בלומנזון, בלי לציין מקור, כי "פטון היה משוכנע שהרשימות שלו גרמו לכך" (ע' 125); ראו גם: Mark C. Bender, **Watershed at**

רח' דוד אלעזר 3
הקריה ת"א

ספריית המטכ"ל ע"ש
רא"ל חיים לסקוב ז"ל

ספרים חדשים בספריית המטכ"ל

למלחמה ובמהלכה.

T.A. Fitzpatrick

Weather and War,

Edinburgh: Pentland, 2991 (G12542)

מזג-האוויר הנו אחד מהמרכיבים של שדה הקרב, ולא רק במערכה האווירית. מזג-האוויר דורש חיזוי מדויק, ומשפיע על קבלת ההחלטות במלחמה.

Eric Taylor

Heroines of World War II

London: Robert Hale, 1991

(G12543)

על בסיס ראיונות עם לוחמות, בודק המחבר את תפקוד החיילות במלחמת העולם השנייה ואת גבורתן.

אלי רכס

המיעוט הערבי בישראל / בין קומוניזם
ללאומיות ערבית, 1991-1965

ספריית קו אדום, מרכז משה דיין –
אוניברסיטת תל-אביב, תל-אביב, 1993
(G12581)

מה היתה המפלגה הקומוניסטית הישראלית – ארגון מארקסיסטי, או גוף לאומי פרו-ערבי? מה התהליך הדומיננטי, המאפיין את הפוליטיקה הערבית בישראל – פלסטיניזציה – ישראליות, או שמא אסלאמיזציה? מה ההשפעה של השינוי החברתי-כלכלי על ההתעוררות הלאומית בקרב המיעוט הערבי? בשאלות הללו ובאחרות עוסק הספר.

S.P. Mackenzie

Politics and Military Morale Current Affairs and Citizenship Education in the British Army, 1914-1950

Oxford: Clarendon, 1992 (G12545)

תולדותיו של חיל החינוך הבריטי – מייסודו במלחמת-העולם הראשונה ועד ביטולו בתחילת שנות החמישים. המחבר בודק את העקרונות שהניעו את החיל, את פעולותיו ואת השפעותיהן.

A. Charters, Marc Milner,
Brent J. Wilson (Eds.) David
*Military History and the Military
Profession*

Westport, CT: Praeger, 1992 (G12481)

השפעת ההיסטוריה הצבאית על הצבא כמקצוע ומקומה בו בסוף המאה העשרים.

William G. Pagonis, Jeffrey L.
Cruikshank

Moving Mountains / Lessons in Leadership and Logistics from the Gulf War

Boston, MA: Harvard Business
School Press, 1992 (G12470)

לוטננט גנרל פגוניס היה קצין התחזוקה של הפיקוד המרכזי של ארצות-הברית במלחמת המפרץ (1991). בצד היבטים אוטוביוגרפיים הוא מתאר את העבודה העצומה של מערכת התחזוקה בהכנות

יצחק שושן

הקרב האחרון של המשחתת אילת

ספריית מעריב, 1993 (G12569)
מפקד המשחתת "אילת" מספר על נסיבות טיבועה, על הרקע ועל הסיבות, שהביאו לאסון, ומדוע, לטענתו, לא נמנעה הטרגדיה.

ענת קורץ, משכית בורגין ודוד טל
(עורכים)

טרור אסלאמי וישראל/חיזבאללה, ג'יהאד
אסלאמי פלסטיני, חמאס

פפירוס, תל-אביב, 1993, (G12582)

סקירה נרחבת על ההתגבשות ועיצוב דרכי המאבק של שלושה ארגונים אסלאמיים, שמדינת ישראל מתמודדת עמם: חיזבאללה, הג'יהאד האסלאמי הפלסטיני והחמאס. נבחנות השלכות מדיניות והשלכות צבאיות של פעילותם ואירועים, שהיו מעורבים בהם במהלך השנים.

John Searby

The Bomber Battle for Berlin

Shrewbury: Airlife Publishing, 1991

(G12591)

הפצצות אסטרטגיות על ערי גרמניה היו מרכיב חיוני במלחמת העולם השנייה. לאחר נפילת צרפת באמצע 1940 זו היתה הדרך היחידה של בעלות הברית להכות בגרמניה – עד הנחיתה בנורמנדיה, ארבע שנים אחר-כך. ברלין, הבירה הנאצית, היתה העיר שהותקפה יותר מכל. להתקפות עליה היתה חשיבות פיסוקולוגית רבה ביותר.